

KÓD

Představujeme vám geniálního podvodníka a krále zlodějů...

SMRTI

DOUGLAS

PRESTON

LINCOLN

& CHILD

KÓD SMRTI

KÓD
SMRTI
DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

Přeložila Jana Kordíková

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Gideon's Sword*

(Published by Grand Central Publishing, New York, 2011)

přeložila © 2012 Jana Kordíková

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2012 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-761-7096

*Tuto knihu věnujeme
našemu úžasnému literárnímu agentovi
Eriku Simonoffovi*

MELVIN CREW

1

Srpen 1988

Na tenhle den Gideona Crewa nepřipravilo nic z dvanácti let, která zatím prožil. Každý bezvýznamný detail, každé sebeobčejnější gesto, každý zvuk a pach jako by byly zality do skleněného bloku, takže se k nim kdykoli mohl znovu vracet.

Matka ho vezla z tenisového tréninku v jejich plymouthu. Bylo vedro, určitě přes třicet stupňů, takový ten den, kdy se člověku lepí šaty na tělo a okolní vzduch se ani nepohne. Gideon si větrák v palubní desce namířil na obličej a užíval si závan chladného vzduchu. Jeli po silnici 27 vedoucí podél dlouhé betonové zdi lemující Arlingtonský národní hřbitov. Náhle se k jejich autu přiblížili dva policisté na motorkách, jeden se zařadil před ně a druhý za ně, sirény houkaly a červené majáčky svítily. Ten vpředu rukou v černé rukavici ukazoval na sjezd Columbia Pike, a když na něj matka zabočila, pokynul jí, aby zajela ke krajnici. Ničím se to nepodobalo rutinně probíhající dopravní kontrole – oba policisté okamžitě seskočili z motorek a rozběhli se směrem k nim.

„Následujte nás,“ nařídil matce jeden z nich, když k nim nakoukl okénkem. „Hned.“

„Co to má znamenat?“ vyptávala se Gideonova matka.

„V zájmu národní bezpečnosti. Držte se nás – pojedeme rychle a budeme odklánět dopravu.“

„Já tomu nerozumím...“

Muži už však běželi zpět ke svým motorkám.

Policisté je s houkajícími sirénami doprovázeli z Columbia Pike na George Mason Drive, nutili ostatní auta uhýbat z cesty. Za chvíli se k nim připojily další motorky, policejní auta a nakonec i sanitka: kolona se hlučně prodírala ulicemi plnými aut. Gideon netušil, jestli se má bát, nebo být nadšený. Jakmile zabočili na Arlington Boulevard, začínalo mu docházet, kam mají namířeno: do Arlington Hall Station, kde jeho otec pracoval pro INSCOM, Velení americké vojenské rozvědky a vyšetřovací služby.

Před vjezdem do komplexu stály policejní zátarasy, při příjezdu kolony však byly odstraněny. Hnali se po Ceremonial Drive a prudce zastavili až u dalšího zátarasu, vedle řady hasičských aut, policejních vozů a dodávek zásahovky. Gideon přes stromy viděl dům, v němž pracoval otec. Měl vznešené bílé sloupy a cihlovou fasádu a byl zasazený uprostřed smaragdově zeleného trávníku a upravených dubů. Kdysi to bývala dívčí škola a budova ji stále ještě připomínala. Velký strom v přední části objektu někdo porazil. Všiml si, že na trávníku za nízkým pahorkem leží dva odstřelovači s puškami položenými na dvojnožkách.

Matka se k němu obrátila a přísně mu nařídila: „Zůstaň v autě, ať se bude dít cokoli, nevycházej ven.“ Obličej měla pobledlý a plný napětí, což mu nahnalo strach.

Vystoupila. Policejní kordon jí prorážel dav, pak všichni zmizeli.

Zapomněla vypnout motor. Stále ještě fungovala klimatizace. Gideon si stáhl okénko a auto okamžitě naplnilo houkání sirén, hlasy z vysílaček, výkřiky. Kolem proběhli dva muži v modrých oblecích. Policista hulákal do vysílačky. Z dálky se ozývaly další sirény, blížily se ze všech směrů.

Zaslechl hlas z elektronického megafonu, nepříjemný, zkreslený. „Vyjděte ven s rukama tak, aby na ně bylo vidět.“

Dav okamžitě zmlkl.

„*Jste obklíčený. Nemáte jinou možnost. Propustte rukojmího a vyjděte ven.*“

Další ticho. Gideon se rozhlížel. Pozornost davu se upínala ke vchodu budovy. Tam se podle všeho bude něco odehrávat.

„*Je tady vaše žena. Chce si s vámi promluvit.*“

Z megafonu se ozval šum a pak elektronicky zesílené zajíknutí směšné a podivné. „*Melvine?*“ Další zajíknutí. „*MELVINE?*“

Gideon ztuhl. *To je přece matčin hlas*, pomyslel si.

Připomínalo mu to sen, ve kterém nic nedává smysl. Nemohlo to být skutečné. Dal ruku na páčku u dveří, otevřel si a vyšel na rozpálený vzduch.

„*Melvine...*“ Zajíknutí. „*Prosím, vyjdi ven. Nikdo ti neublíží, slibuju. Nech toho muže jít.*“ Hlas v megafonu byl strohý a cizí – a přesto nepochybně patřil jeho matce.

Gideon prošel hloučky policistů a vojáků. Nikdo se ho nevšímal. Došel k vnějším zátarasům, položil ruku na drsné dřevo natřené na modro. Díval se směrem na Arlington Hall, ale nezaznamenal pohyb ani v jejím průčelí ani v nejbližším okolí, odkud byli odvoláni všichni lidé. Budova, lesknoucí se v rozpáleném vzduchu, vypadala naprosto pustě. Venku z větví dubů zplihle visely listy, nebe bez mráčku bylo tak světlé, že působilo téměř bíle.

„*Melvine, když toho muže propustíš, poslechnou si tě.*“

Další napjaté ticho. Pak se ve vchodových dveřích něco začalo hýbat. Ven se vypoťácel obtloustlý muž v obleku, kterého Gideon ještě nikdy neviděl. Chvilku se zmateně rozhlížel, ale pak se rozběhl k zátarasům, až se mu tlusté nohy míhaly. Přiběhlo k němu pět policistů v přílbách a se zbraněmi v rukou; chytili ho a zatáhli za jednu z dodávek.

Gideon se protáhl pod zátarasem a prodíral se vpřed skupinkami policistů, mužů s vysílačkami, mužů v uniformě. Nikdo si ho nevšímal, nikoho nezajímal: všechny oči byly upřené na vchod do budovy.

Pak se zpoza dveří ozval slabý hlas. „*Musí se zahájit vyšetřování!*“

Byl to hlas jeho otce. Gideon se zastavil a srdce měl až v krku.

„Požaduji řádné vyšetřování! Zemřelo šestadvacet lidí!“

Další šum v megafonu, pak z reproduktorů zaburácel mužský hlas.

„*Doktore Crewe, vaše obavy samozřejmě vezmeme v úvahu. Teď však musíte vyjít s rukama nad hlavou. Chápete? Musíte se okamžitě vzdát.*“

„Vždyť vy mě vůbec neposloucháte,“ zareagoval chvějící se hlas.

Zněl vyděšeně, téměř dětsky. „Zemřeli lidé a nikdo s tím nic nedělal!

Chci slib.“

„*Toble je slib.*“

Gideon se dostal až k posledním zátarasům. V přední části budovy se stále nic nehýbalo, ale už byl dost blízko na to, aby spatřil, že dveře jsou pootevřené. Určitě je to sen; každou chvíli se musí vzbudit. Z vedra se mu točila hlava, v ústech měl měděnou pachůť. I když to připomínalo noční můru, byla to skutečnost.

A pak si Gideon všiml, že se dveře pohnuly dovnitř a v tmavém otvoru se objevil jeho otec. Ve srovnání s majestátním průčelím budovy vypadal hrozně malý. Udělal krok dopředu, ruce měl nad hlavou, dlaněmi dopředu. Rovné vlasy mu splývaly na čele, kravatu měl nakřivo a modrý oblek celý pomačkaný.

„*To by stačilo,*“ ozval se hlas. „*Stůjte.*“

Melvin Crew se zastavil a mžoural v jasném slunečním světle.

Pak zazněly výstřely, následovaly tak krátce po sobě, že připomínaly petardy, jeho otec přepadl zpátky do tmavých dveří.

„*Tati!*“ vykřikl Gideon, přeskočil zátaras a rozběhl se po rozpáleném asfaltovém parkovišti. „*Tati!*“

Okamžitě se za ním ozvaly výkřiky: „Kdo je ten kluk?“ a rozkazy: „Zastavit palbu!“

Přeskočil obrubník a přes trávník běžel ke vchodu. Několik lidí ho vzápětí začalo pronásledovat.

„*Ježíšikriste, zastavte ho!*“

Na trávě uklouzl, padl na všechny čtyři, ale pak znovu vstal. Viděl pouze otcovy nohy trčící z tmavého vchodu na denní světlo, boty

mířily k obloze a všem se tak ukázaly prošlapané podrážky. V jedné už dokonce byla díra. Musí to být sen, jen sen – poslední věc, kterou viděl, než ho srazili k zemi, byla, jak sebou ty nohy dvakrát škubly.

„Tati!“ křičel do trávníku, bojoval, aby se mohl znovu postavit, a na ramenou nesl tíhu celého světa; ty nohy se přece hýbaly, tatínek je naživu, vstane a všechno se dá zase do pořádku.

2

Říjen 1996

Gideon Crew v noci letěl z Kalifornie, po dvouhodinovém čekání na ranveji letiště LAX konečně vyrazili na Dullesovo letiště. Po příletu naskočil na autobus do města, pak co možná nejdál dojel metrem a teprve nakonec použil taxík: jeho omezenému rozpočtu už totiž notně pustil žilou neplánovaný let. Hotovost mu ubývala znepokojivým tempem, nedokázal šetřit – a poslední práce byla náročnější než obvykle, zboží nešlo tak snadno udat.

Když mu zavolala, zpočátku doufal, že je to jen další falešný poplach, další hysterický záchvat nebo opilecké volání o pozornost. Když však dorazil do nemocnice, lékař se k němu choval s chladnou otevřeností. „Selhávají jí játra a vzhledem k tomu, jak žila, nemá nárok na transplantaci. Možná to je vaše poslední návštěva.“

Ležela na jednotce intenzivní péče, obarvené vlasy jí splývaly po polštáři, měla téměř centimetrové odrosty a obličej plný vrásek. Zoufale se snažila nalíčit si oči; bylo to stejně marné jako natírat okenice nějaké ruiny. Slyšel, jak přes kanylu v nose sípavě dýchá. V místnosti bylo ticho, tlumená světla, ozývalo se jen jemné pípání přístrojů. Náhle ho zaplavila lítost a výčitky svědomí. Byl zabraný do vlastního života a vůbec se o ni nestaral. Pokaždé když se o to

v minulosti pokusil, však znovu začala pít a vše skončilo hádkou. Přesto nebylo správné, že její život končí zrovna takhle. Prostě to nebylo správné.

Vzal ji za ruku a marně se pokoušel přijít na to, co jí říct. Nakonec ze sebe dostal ubohé: „Jak se máš, mami?“ Za zbytečnost své otázky se nenáviděl, ještě než ji dořekl.

Místo odpovědi se na něj podívala. Bělma jejích očí měla barvu přezrálých banánů. Kostnatýma rukama rozechvěle sevřela ty jeho. Pak tiše prohlásila. „No, už se mi to krátí.“

„Mami, prosím tě, takhle nemluv.“

Pohrdavě mávla rukou. „Mluvil jsi přece s doktorem, tak víš, jak se věci mají. Mám cirhózu, se všemi úžasnými vedlejšími příznaky – a kromě toho taky městnavé srdeční selhání a rozedmu plic, kterou jsem si způsobila roky kouření. Je ze mě troska a můžu si za to sama.“

Gideon na to nedokázal nic říct. Všechno to pochopitelně byla pravda, matka rozhodně mluvila upřímně. To pro ni platilo odjakživa. Nikdy nedokázal pochopit, proč tak silná žena nedokáže odolat chemickým závislostem. Vlastně to tak nepochopitelné nebylo, zkrátka měla sklony k závislosti v povaze, kterou po ní částečně podědil i on.

„Pravda tě osvobodí,“ začala, „ale nejdřív ti z ní bude nanic.“

Bylo to její nejoblíbenější rčení a vždycky předcházelo nějaké nepřijemné pravdě.

„Je načase říct ti pravdu...“ zalapala po dechu, „...ze které ti opravdu bude nanic.“

Čekal, zatímco ona se ještě několikrát přerývavě nadechla.

„Jde o tvého otce.“ Zažloutlé oči upřela na dveře. „Zavři.“

Gideon plný neblahého tušení jemně zavřel dveře a vrátil se k jejímu lůžku.

Znovu mu sevřela ruku. „Golubcy,“ šeptla.

„Cože?“

„Golubcy. Ruské závitky se zelím.“

Odmělčela se, aby se nadechla. „Sovětské kódové označení té operace. Závitky. Za jedinou noc bylo odhaleno šestadvacet dokonale utajených pracovníků. Beze stopy zmizeli.“

„Proč mi to říkáš?“

„Thresher.“ Zavřela oči a rychle dýchala. Když se odhodlala, že mu vše prozradí, zřejmě už se nemohla dočkat, až to ze sebe dostane. „To je další důležité slovo. Projekt, na kterém tvůj otec pracoval pro INSCOM. Nový šifrovací standard... podléhající vysokému stupni utajení.“

„Opravdu bys o tom měla mluvit?“ ujišťoval se Gideon.

„Tvůj otec mi o tom neměl říkat. Ale udělal to.“ Oči dál měla zavřené a její tělo bylo zhroucené, jako by se nořilo do lůžka. „Thresher se musel prověřit. Otestovat. A tehdy zaměstnali otce. Přestěhovali jsme se do Washingtonu.“

Gideon přikývl. Pro sedmáka nebylo stěhování z Claremontu v Kalifornii do hlavního města úplně zábavné.

„V roce 1987 INSCOM odeslal standard Thresher ke konečnému schválení Národní bezpečnostní agentuře. Ta ho schválila. A začal se používat.“

„Nikdy jsem o tom neslyšel.“

„Tak to slyšíš teď.“ Bolestivě polkla. „Rusům trvalo jen měsíc, než standard rozluštili. Pátého července 1988, jen den po Dni nezávislosti, odhalili všechny americké špiony.“

Odmělčela se a dlouze vzdychla. Neustálé tiché pípání přístrojů se mísilo se sykotem kyslíku a tlumenými zvuky nemocnice.

Gideon ji dál držel za ruku a nebyl schopný slova.

„Tu tragédii dávali za vinu tvému otci...“

„Mami.“ Gideon jí stiskl ruku. „Tohle už je minulost.“

Zakroutila hlavou. „Zničili mu život. Proto taky udělal to, co udělal, proto vzal toho rukojmího.“

„Co na tom teď záleží? Já už se dávno smířil s tím, že táta prostě udělal chybu.“

Náhle se jí otevřely oči. „Neudělal chybu. Stal se obětním beránkem.“

Ta slova pronesla tak zastřeným hlasem, jako by si z hrdla chtěla dostat něco nepříjemného.

„Co tím myslíš?“

„Ještě před operací Golubcy tvůj otec napsal zprávu. Podle něj Thresher byl vadný. Zůstaly v něm otevřené dveře. Oni to ignorovali. Ale měl pravdu. A odneslo to šestadvacet lidí.“

Hlasitě se nadechla a rukama rozčileně bušila do matrace. „Thresher byl tajný. Mohli si říkat, co chtěli. Nikdo jim nemohl odporovat. Tvůj otec pocházel zvenčí, byl to profesor, civilista. Navíc se v minulosti léčil z deprese, což pak mohli vhodně použít v jeho neprospěch.“

Gideon ji poslouchal a postupně tuhl. „Chceš tím říct..., že to nebyla jeho chyba?“

„Přesně tak. Zničili důkazy a aféru Golubcy hodili na něj. Proto taky vzal toho rukojmího. A proto ho taky zastřelili s rukama nahoře – aby ho umlčeli. Byla to chladnokrevná vražda.“

Gideonovi se zvláště zatočila hlava. I když ten příběh byl strašný, cítil, jak z něj padá obrovské břemeno. Otec, jehož jméno od Gideonových dvanácti všichni očerňovali, vůbec nebyl depresivní, labilní, nekvalitně pracující matematik. Všechny ty posměšky a trápení, co musel snášet, všechno to šeptání za zády a pošklebování – všechno to bylo neoprávněné. Zároveň mu začínalo docházet, jak strašného zločinu se na otci dopustili. Živě si ten den pamatoval, všechny ty sliby. Vybavoval si, jak otce vylákali na denní světlo jen proto, aby ho mohli zastřelit.

„Ale kdo...?“ začal.

„Generálporučík Chamblee Tucker. Zástupce ředitele INSCOM. A vedoucí skupiny pracující na projektu Thresher. Z otce udělal obětního beránka, aby se sám ochránil. Potom dal rozkaz k palbě. Nezapomeň to jméno: Chamblee Tucker.“

Pak se matka odmlčela, ležela na posteli zalitá potem a dýchala, jako by právě doběhla maraton.

„Díky, že jsi mi to řekla,“ začal klidným hlasem.

„To ještě není všechno.“ Matka s námahou dýchala. Všiml si zne-
pokojivých údajů na monitoru srdeční činnosti na zdi.

„Už nemluv,“ prohlásil. „Musíš si odpočinout.“

„Ne,“ vyhrkla naléhavě. „Čas na odpočinek budu mít později.“

Gideon čekal.

„Co se stalo pak, víš sám moc dobře. I ty sis to zažil. Neustálé stě-
hování, chudobu. Ty... chlapy. Prostě už jsem to nezvládala. Můj
skutečný život skončil toho dne. Uvnitř jsem od té doby byla úplně
mrtvá. Byla jsem příšerná matka. A tobě... tobě to tak ublížilo.“

„Tím se netrap, zvládl jsem to.“

„Určitě?“

„Jasně.“ Hluboko uvnitř se to však v Gideonovi sevřelo.

Začínal se jí zpomalovat dech a Gideon cítil, že ho drží o něco sla-
běji. Došlo mu, že brzy usne, proto jí jemně uvolnil ruku a položil ji
na postel. Když se však sklonil, aby ji políbil, její ruka se zase vymrš-
tila a pařátovitými prsty ho popadla za límec. Matka ho probodla
pohledem a naléhavě vyhrkla: „*Vyrovnej skóre.*“

„Cože?“

„Udělej Tuckerovi to samé, co on udělal tvému otci. Znič ho.
A hlavně se postarej, aby se dozvěděl, proč se mu to stalo a kdo mu
to udělal.“

„Dobrý bože, co to po mně chceš?“ šeptl Gideon a vyděšeně se roz-
hlédl. „Mami, vždyť ty už nevíš, co mluvíš.“

Začala šeptat. „Dej si na čas. Dodělej vysokou. Pokračuj ve studiu.
Uč se. Pozoruj. Čekej. Určitě přijdeš na nějaký způsob.“

Pak pomalu uvolnila ruku a znovu zavřela oči, neuvěřitelně dlouho
vydechovala, jako by to mělo být naposledy. A svým způsobem
vlastně bylo, protože poté upadla do kómatu a za dva dny umřela.

Její poslední slova, slova, která se mu budou nesčetněkrát ozývat
v mysli. *Určitě přijdeš na nějaký způsob.*

3

Současnost

Gideon Crew vycházel z borovicového háje na mýtinu před chatou. V jedné ruce měl hliníkové pouzdro, v němž byl prut na muškaření; přes rameno nesl plátěný vak se dvěma pstruhy, uloženými do vlhké trávy. Byl krásný den na začátku května, slunce mu mírně hřálo zadní část krku. Dlouhými kroky procházel trávou a plášil včely a motýly.

Chata stála v odlehlé krajině, byla z ručně otesaných klád a vepřovic, měla rezavou plechovou střechu, dvě okna a dveře. Na hřebeni byly nenápadně schované fotovoltaické panely a satelitní anténa.

Chata stála na místě, kde hory postupně klesaly do rozlehlé nížiny Piedra Lumbre, na horizontu jako modré zuby čněly vysoké štíty coloradských hor. Gideon pracoval na „Kopci“, v Národní laboratoři Los Alamos, a pracovní dny přežíval v laciném vládním bytě v budově na rohu Trinity a Oppenheimerovy třídy. Ale víkendy (a skutečný život) trávil ve své chatě v pohoří Jemez.

Otevřel si chatu a vešel do kuchyňského kouta. Odložil plátěný pytel a vytáhl z něj vykuchané pstruhy, omyl je a pak je osušil. Natáhl se pro iPod položený v dokovací stanici a po chvilkovém přemýšlení

vybral Thelonious Monka. Z reproduktorů se ozvaly první tóny skladby Green Chimneys.

Smíchal citronovou šťávu se solí, pak přidal trochu olivového oleje a čerstvě namletého pepře. Pečlivě pstruhy natřel marinádou. V duchu si odříkával všechny další přísady pstruha po provensálsku: cibule, rajčata, česnek, vermut, mouka, oregano a tymián. Gideon obvykle jedl jednou denně, a to vysoce kvalitní jídlo, které si sám uvařil. Bylo to pro něj téměř zenové cvičení, jak samotná příprava pokrmu, tak následná pomalá konzumace. Jinak k zahánání hladu sloužily piškoty, chipsy a litry kávy.

Když si umyl ruce, vstoupil do obytné části a uložil hliníkové pouzdro s prutem do starého stojanu na deštníky v rohu. Sesunul se na starožitnou koženou pohovku, dal si nohy nahoru a odpočíval. Ve velkém kamenném krbu hořel oheň, který si zapálil spíše pro potěchu než kvůli teplu, odpolední slunce vrhalo nažloutlé světlo přes losí paroží nad krbem. Na podlaze byla předložka z medvědí kůže, stěny zdobily stará šachovnice a deska na vrhcáby. Knihy se vršily na odkládacích stolcích, ležely na podlaze a do posledního místa zaplnily knihovnu v odlehlé části místnosti.

Podíval se směrem k jinému koutu, zakrytému provizorním závěsem vyrobeným z pruhované deky. Dlouho se ani nepohnul. Systém od minulého týdne nekontroloval a nechtělo se mu do toho ani teď. Byl unavený a těšil se na večeri. Avšak tu povinnost sám sobě uložil už před tak dlouhou dobou, že se z ní stal zvyk, proto sebral poslední zbytky odhodlání, rukou si z obličeje odhrnul dlouhé rovné tmavé vlasy a ploužil se k příkrývce, za níž se ozývalo tiché bzučení.

Váhavě závěs odhrnul, z tmavého prostoru se linul slabý pach elektronických přístrojů a zahřátých plastů. Před očima se mu objevil dřevěný stůl s počítačovým vybavením, v šeru blikaly LED kontrolky. Měl čtyři počítače, různých typů i velikosti, neznačkové a průměrné, všechny starší než pět let: server Apache a tři linuxové klienty. Pro svou práci Gideon nepotřeboval rychlé počítače; stačilo, aby byly

výborné – a spolehlivé. Jediným novým a poměrně drahým zařízením v pracovně byl vysoce výkonný širopásmový satelitní router.

Nad počítači visela malá a nádherná skica útesů na mainském pobřeží od Winslowa Homera. Byl to jediný zbylý artefakt z jeho předchozí práce: tenhle zkrátka nedokázal prodat.

Přitáhl si omšelou kancelářskou židli na kolečkách a usadil se u malého dřevěného stolu, dal si nohy nahoru, klávesnici do klína a začal psát. Na obrazovce naskočil souhrn výsledků vyhledávání, který ho informoval, že u počítače nebyl šest dní.

Přešel do okna s výsledky. Okamžitě si všiml, že vyhledávání bylo úspěšné.

Díval se na obrazovku. Během let svůj vyhledávač neustále zdokonaloval a vybrušoval, od posledního falešně pozitivního výsledku už uplynul téměř rok.

Spustil nohy na podlahu, srdce se mu náhle rozbušilo, nahrbil se nad stůl a zuřivě bušil do kláves. Vyhledávač zaznamenal úspěch v obsahu vydávaném Národním bezpečnostním archivem na Univerzitě George Washingtona. Samotný archivní materiál zůstával utajený, ale obsah už byl zveřejněný v rámci velkého, pokračujícího odtajňování dokumentů ze studené války v souladu s vládním nařízením 12958.

Výsledkem bylo jméno jeho otce: L. Melvin Crew. A název archivovaného a stále utajovaného dokumentu: *Kritika šifrovacího standardu EVP-4 Thresher, založeného na diskrétním logaritmu: možnost prolomení kryptoanalytickou strategií za pomoci torzních bodů φ eliptické křivky v charakteristice φ .*

„Proboha,“ vyhrkl Gideon, když zíral na obrazovku. Tentokrát to rozhodně nebylo falešně pozitivní.

Už léta doufal, že něco objeví. Ale tohle nebylo jen tak něco. Tohle vypadá jako zásah do černého.

Připadalo mu to neuvěřitelné: mohla by to být zpráva, v níž jeho otec napsal kritiku Thresheru, zpráva, kterou generál Tucker údajně zničil? Zjistit se to dalo pouze jediným způsobem.

4

Byla půlnoc. Gideon Crew se klátil po ulici s rukama v kapsách, kšiltovkou nasazenou kšiltem dozadu, ve špinavé košili, umaštěném plášti, volných kalhotách, které mu padaly z boků, a říkal si, jaké má štěstí, že v Brooklandu, předměstí Washingtonu, zrovna dnes vyvázejí popelnice.

Zabočil za roh na Kearny Street a prošel kolem domu: omšelého bungalovu s přerostlým trávníkem, obklopeného bílým plaňkovým plotem, z něhož se už loupal nátěr. A u plotu samozřejmě stála báječně přeplněná popelnice, ve vzduchu se vznášel zlověstný pach zkažených krevet. Nahmatal cosi, co mu připomínalo hranolky, pár jich vytáhl, přesvědčil se, že to opravdu jsou hranolky, a zase je hodil zpátky.

Zahlédl pohyb. Z živého plotu vylezla vychrtlá jednooká kočka.

„Máš hlad, parťáku?“

Kočka tiše mňoukla, přišla k němu a ostražitě škubala ocasem. Gideon jí nabídl hranolku. Podezřívavě ji očichala, snědla, pak znovu zamňoukala, tentokrát hlasitěji.

Gideon jí hodil hrst. „Víc ti nedám, kotě. Víš vůbec, jak jsou tyhle transmastné kyseliny nezdravé?“

Kočka se pustila do jídla.

Gideon znovu zabořil ruku do popelnice, tentokrát vytáhl hromádku vyhozených papírů. Rychle je začal procházet, zjistil, že je to písemka z matematiky nějakého dítěte, s radostí si všiml, že dostalo jedničku. To mu měli dát do rámečku, ne házet do popelnice.

Vrátil je zpět do odpadu, vyhrabal nedojedenou kuřecí paličku a dal ji stranou pro kočku. Pak znovu sáhl dovnitř, tentokrát oběma rukama snažil se dostat co nejhluběji, narazil na něco slizkého, pokračoval dál, prohmatával několik polotuhých předmětů, pak narazil na další papíry. Sevřel je a vytáhl na povrch, zjistil, že je to přesně to, co hledá: vyhozené faktury. A mezi nimi byla i horní polovina účtu za telefon.

Zásah.

„Hele!“ Zaslechl výkřik a zvedl hlavu. Stál tam majitel domu Lamoine Hopkins, malý, drobný Afroameričan a rozzlobeně na něj ukazoval. „Hele! Koukej odsud zmizet!“

Gideon nikam nespěchal a byl vděčný za nečekanou příležitost promluvit si s jedním ze svých cílů, papíry vrazil do kapsy. „Nemůžu se najíst?“ Zvedl kuřecí paličku.

„Jdi se nažrat jinam!“ zuřil druhý muž. „Tohle je slušná čtvrť! To jsou moje odpadky!“

„Ale no tak, snad se nic nestalo.“

Muž vytáhl mobil. „Vidíš? Jdu volat policajty.“

„Jasně, klídek, kámo.“

„Haló?“ začal druhý muž přehrávat do telefonu, „mám na pozemku vetřelce, hrabe se mi v odpadcích. Severovýchodní část Kearny Street, číslo třicet pět sedmnáct!“

„Tak pardon,“ zamumlal Gideon a s paličkou v ruce se šoural pryč.

„Okamžitě sem pošlete hlídku!“ ječel muž, „chystá se odejít.“

Gideon hodil paličku kočce, ploužil se k rohu, za nímž zrychlil. Tak důkladně, jak to jen šlo, si otřel ruce i paže do čepice a zahodil ji, kabát z Armády spásy převrátil naruby, čímž ukázal čistý modrý svrchník, oblékl si ho, pak si přičísl vlasy hřebenem. Když se dostal k autu z půjčovny, které zaparkoval pár bloků odsud, projelo kolem

něj policejní auto, ale nevěnovalo mu velkou pozornost. Nastoupil do auta, nastartoval a radoval se, jaké měl štěstí. Nejen že získal to, pro co sem přišel, ale ještě se s Lamoinem Hopkinsem osobně setkal – a báječně si s ním popovídal.

To se mu ještě bude hodit.

Druhý den ráno začal z motelového pokoje naslepo volat čísla z Hopkinsova výpisu hovorů. Propracovával se řadou Hopkinsových přátel, až na pátý pokus začínalo přihořívat.

„Technická podpora obchodního centra Heart of Virginia,“ ozval se hlas. „U telefonu Kenny Roman.“

Technická podpora. Gideon rychle zapnul digitální záznamník zapojený do splitteru na telefonní lince. „Pan Roman?“

„Ano?“

„Jmenuju se Eric. Zastupuji finanční společnost Sutherland.“

„Jo? A co chcete?“

„Jde o tu půjčku na váš Dodge Dakota 2007.“

„Jakou dakotu?“

„Máte už tříměsíční zpoždění se splátkami, pane, obávám se, že vám finanční společnost Sutherland...“

„O čem to mluvíte? Já žádnou dakotu nemám.“

„Pane Romane, chápu, že tahle doba je na finance nesmírně náročná, ale když nám nezaplatíte dlužnou částku...“

„Koukněte, vy si snad sedíte na vedení? Tohle je omyl. Já žádný pickup nemám. Jděte... se... vycpat.“ Pak se ozvalo cvaknutí a telefon ohluchl.

Gideon zavěsil. Vypnul záznamník. Pak si třikrát poslechl rozhovor, který si právě nahrál. *O čem to mluvíte? Já žádnou dakotu nemám, napodoboval Gideon nahlas. Koukněte, vy si snad sedíte na vedení? Tohle je omyl. Já žádný pickup nemám.* Všechny věty mnohokrát zopakoval v různých kombinacích, dokud mu nepřipadalo, že dokáže přibližně napodobit intonaci, tón hlasu i rytmus.

Zvedl telefon a vytočil další číslo: tentokrát IT oddělení ve Fort Belvoir.

„IT,“ ozvalo se ve sluchátku. Byl to hlas Lamoine Hopkinse.

„Lamoine?“ šeptal Gideon. „To jsem já, Kenny.“

„Kenny, co se sakra děje?“ Hopkins okamžitě znervózněl. „Proč tak šeptáš?“

„Mám děsnou rýmu. A chci ti říct něco citlivého.“

„Citlivého? Co tím jako myslíš?“

„Lamoine, máš problémy.“

„Já? Že mám problémy? Co tím jako myslíš?“

Gideon se podíval do rukou psaných poznámek. „Volal mi chlápek, nějaký Roger Winters.“

„Winters? Winters ti volal?“

„Jo, prý nastal nějaký problém. Ptal se mě, kolikrát jsi mi volal z práce a takový věci.“

„Ježíšikriste.“

„Jo.“

„Chtěl vědět,“ pokračoval Gideon vydávající se za Kennyho, „jestli jsi mi volal z pracovního počítače, přes internet, třeba skypem.“

„Panebože, tím bych přece porušil bezpečnostní pravidla! To bych nikdy neudělal!“

„On tvrdil, že prý jo.“

Gideon slyšel, jak Lamoine zrychleně dýchá. „Ale to není pravda!“

„Já mu to taky říkal. Poslyš, Lamoine, zrovna tam probíhá nějaká bezpečností prověrka a nějak se dostali až k tobě.“

„Co teď budu dělat?“ nařikal Hopkins. „Já nic neudělal! Teda, vždyť tady odsud přes internet volat nejde, ani kdybych chtěl!“

„Proč ne?“

„Kvůli firewallu.“

„Firewall přece vždycky jde nějak obejít.“

„To myslíš vážně? Máme tu maximální zabezpečení.“

„Vždycky se najde nějaký způsob.“

„Pro boha živýho, Kenny, vím, že to není možný. Jsem přece ajťák. Jako ty. Z celý sítě data ven odcházejí z jedinýho portu, a ven pustí jen zašifrovaný pakety z konkrétních uzlů, který jsou všechny zabezpečeny. A i tak ty pakety mohou odcházet jenom na určitý externí IP adresy. Všechny tajný dokumenty v tomhle archivu jsou digitalizovaný, na elektronickém zabezpečení si fakt dávají záležet. Přes skype bych ti prostě volat nemohl! Vždyť já odsud ani neodešlu e-mail!“

Gideon zakašlal, popotáhl a vysmrkal se. „Znáš číslo toho portu?“
„Jasně, ale k týdním heslům nemám přístup.“

„Má k nim přístup tvůj šéf Winters?“
„Ne, heslo dostanou jen ředitel, zástupce ředitele a šéf bezpečnosti tohoto úřadu. Jako, s tím heslem bys odsud mohl odmailovat jakékoli dokument.“

„Copak vy ty hesla negenerujete u vás na IT oddělení?“
„Děláš si srandu? Ty nám chodí ze CIA v zabezpečení obálce. Vždycky je sem někdo *přinese*. Nikdy se nedostanou do žádnýho elektronickýho systému – jsou ručně napsaný na kus papíru.“

„Problém bude v čísle portu,“ prohlásil Gideon. „To je někde zapsané?“

„Je v sejfu. Ale spousta lidí ho zná.“
Gideon si odfrkl. „Podle všeho to na tebe někdo chce hodit. Možná něco zvorál někdo z velkých šéfů a teď to chce na někoho hodit. Říká si: ‚Namočíme do toho Lamoina!‘“

„Ani náhodou.“
„To se přece stává pořád. Vždycky to odnesou obyčejný lidi. Musíš se chránit, člověče.“

„Jak?“
Gideon se dramaticky odmlčel. „Mám nápad... mohlo by to vyjít. Jaký že je číslo toho portu?“

„Šest jedna pět jedna. Jak to s tím souvisí?“
„Něco si prověřím a večer ti zavolám. Zatím o tom nikomu neříkej, prostě buď v klidu, dělej si svou práci, neupozorňuj na sebe.“

A nevolej mi zpátky – určitě ti odposlouchávají hovory. Probereme to, až se vrátíš domů.“

„To je neuvěřitelný. Poslyš, díky, Kenny. Opravdu.“

Gideon se znovu rozkašlal. „Na co bys jinak měl kamarády.“

5

Gideon Crew zavěsil a začal se svlékat. Otevřel skříň a položil si na postel obal na šaty. Z něj vytáhl voňavou košili Turnbull a Asser, oblékl si ji na štíhlé tělo a pozapínal knoflíky. Pak přišel na řadu tmavě modrý oblek Thomas Mahon. Natáhl si kalhoty, zapnul pásek, kolem krku si dal kravatu (pochopitelně anglickou), uvázal na ní pevný uzel a oblékl si sako. Vetřel si do dlaní trochu gelu a uhladil si neposedné vlasy. Na závěr si do skrání nanesl šedou barvu, okamžitě si tím přidal pět let.

Obrátil se a podíval se na sebe v zrcadle. Za tuto novou osobnost utratil tři tisíce dvě stě dolarů – za košili, boty, pásek, kravatu, účes, pak ještě dva tisíce devět set spolklo cestovné, za motel, auto a řidiče. Vše na čtyři úplně nové kreditky, které si zařídil a vybral jen pro tento účel, rozhodně neměl v úmyslu něco splácet.

Vítejte v Americe.

Auto už na něj čekalo před motelem, černý Lincoln Navigator; usadil se dozadu a sdělil řidiči cílovou adresu. Gideon se rozvalil na sedačce z měkké kozinky, duševně se připravoval a snažil se nemyslet na tři sta dolarů za hodinu, které ho takhle legrace stojí. A vlastně

ani na mnohem vyšší cenu, kterou by musel zaplatit, kdyby se tenhle jeho kousek náhodou provalil...

Nebyl velký provoz, proto auto o půl hodiny později zastavilo u vjezdu do Fort Belvoir, kde sídlilo ředitelství informačního managementu INSCOM: byla to nízká budova z 60. let, která vypadala mimořádně ošklivě a obklopovaly ji akáty a obrovské parkoviště.

Někde uvnitř budovy seděl Lamoine Hopkins a potil se hrůzou. A v jiné části téže budovy byla i tajná zpráva, kterou napsal Gideonův otec.

„Zastavte před budovou a počkejte na mě,“ nařídil Gideon řidiči. Uvědomil si, že mu hlas nervózně přeskakuje, proto polkl a snažil se uvolnit si svaly na krku.

„Omlouvám se, pane, ale je tam zákaz stání.“

Odkašlal si a promluvil kultivovaným, hlubokým a sebevědomým hlasem. „Kdyby se někdo ptal, řekněte mu, že kongresman Wilcyzek má schůzku s generálem Mooreheadem. Ale kdyby to nestačilo, nedělejte problémy, prostě jeďte o kus dál. Za deset minut bych měl být zpátky.“

„Ano, pane.“

Gideon vyšel z vozu a zamířil k budově; otevřel si dveře a vyrazil k recepčnímu pultu. Rozlehlá hala byla plná vojáků a důležitě se tvářících civilistů, kteří svižně procházeli kolem. Panebože, z Washingtonu se mu dělalo nanic.

Gideon s chladným úsměvem přišel k ženě za pultem. Měla pečlivě upravené modré vlasy a celá byla přímo dokonalá, rozhodně si potrpí na pravidla – a svou práci bere vážně. Nikoho lepšího si nemohl přát. Lidé dodržující pravidla jsou nejsnáze předvídatelní.

Usmál se a promluvil do vzduchu kousek nad její hlavou: „Jsem kongresman Wilcyzek a mám schůzku se zástupcem ředitele generálem Thomasem Mooreheadem. Přišel jsem...“ podíval se na hodinky, „o tři minuty dříve.“

Okamžitě se napřímila. „Jistě, kongresmane. Chvilku vydržte.“

Zvedla telefon, stiskla tlačítko a chvíli s někým mluvila. Podívala se na Gideona. „Omlouvám se, kongresmane, mohl byste mi své jméno hláskovat?“

S podrážděným povzdechem jí jméno hláskoval, čímž jí dával jasně najevo, že přece už má dávno vědět, jak se jeho jméno píše – usilovně se snažil působit dojmem člověka, který očekává, že ho lidé poznávají, a pro ty, kdo ho neznají, má jen opovržení.

Našpulila rty a vrátila se k telefonu. Následoval krátký rozhovor, po němž zavěsila. „Kongresmane, moc mě to mrzí, ale generál je dnes mimo budovu a jeho sekretářka tuhle schůzku nemá nikde zapsanou. Určitě...?“ Když ji Gideon zpražil přísným pohledem, zajíkla se.

„Určitě?“ zopakoval s povytaženým obočím.

Špulila rty a dotčením se jí chvěl celý účes.

Podíval se na hodinky a pak na ni. „Paní...?“

„Wilsonová,“ představila se.

Vytáhl z kapsy papír a podal jí ho. „Můžete se přesvědčit na vlastní oči.“

Byl to e-mail, který si sám napsal, údajně od generálovy sekretářky, potvrzující schůzku s generálem, o němž předem věděl, že bude mimo budovu. Přečetla si ho a pak mu ho vrátila. „Moc mě to mrzí, podle všeho tu není. Mám ještě jednou zavolat jeho sekretáře?“

Gideon se na ni dál mračil a probodával ji pohledem. „S jeho sekretářkou bych si moc rád promluvil osobně.“

Zakoktala se, podala mu telefon, ale předtím mu vytočila číslo.

„Omlouvám se, paní Wilsonová, ale jedná se o tajnou záležitost. Nechala byste mě tu samotného?“

Její obličej postupně tmavl, teď už byl sytě růžový. Tiše vstala a podstoupila od svého pultu. Telefon vyzváněl, on se však otočil tak, aby na něj nebylo vidět, hovor přerušil a vytočil jinou linku, tentokrát sekretářku generála Shorthouse, ředitele.

Heslo znají jen tři nejvyšší postavení pracovníci – ředitel, zástupce ředitele a šéf bezpečnosti...

„Kancelář ředitele,“ ozvala se sekretářka.

Gideon mluvil potichu a rychle, snažil se napodobit tón muže, který se do něj včera pustil u popelnic. „Tady je Lamoine Hopkins z IT oddělení. Prý mi volal generál. Je to naléhavé – porušení bezpečnosti.“

„Chvilku vydržte.“

Čekal. Po minutě se ozval generál Shorthouse. „Ano? Co se děje? Já vám nevolal.“

„Omlouvám se, generále,“ napodoboval Gideon Hopkinse, jen hovořil tiše a úlisně, „musíte dnes mít náročný den.“

„O čem to mluvíte, Hopkinsi?“

„Spadl vám systém, pane, a nenaskakuje ani záloha.“

„Nespadl.“

„Generále? Já tu vidím, že vám spadl systém. Jde o narušení bezpečnosti, pane – víte, co to znamená.“

„To je nesmysl. Počítač mám zapnutý a všechno funguje. A proč mi vlastně voláte z recepce?“

„Generále, to je součást problému. Do počítačové sítě se připletla telefonní a ukazuje nám to nesmysly. Odhlaste se a pak zase přihlaste, pane, já to prověřím.“ Gideon se podíval na recepční, která stála stranou a usilovně se ho snažila neposlouchat.

Zaslechl klapání kláves. „Hotovo.“

„Zvláštní. Z vaší síťové adresy žádné pakety neodcházejí. Zkuste se znovu odhlásit.“

Další klapání.

„Nic, generále, zřejmě někdo zneužil vaše přihlašovací jméno. To je špatné – budeme to muset hlásit a musí se to vyšetřovat. A zřejmě to bude ve vašem systému. To mě mrzí, pane.“

„Nebudeme předbíhat, Hopkinsi. Určitě to opravíme.“

„No... mohli bychom to vyzkoušet. Zkusím vše vymazat a pak se na váš účet dostat odsud. Ale budu potřebovat vaše přihlašovací jméno a heslo.“

Pauza. „Nejsem si jistý, jestli vám ho můžu prozradit.“